Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Teol. Sv. Tidskr.

SÖNDAGS-SKOL-KLOCKAN

15:de årg. April, 1887. N:o 4.

Från mörker till ljus.

Vår teckning föreställer en bramin, som håller på att laga mat. En man ur en lägre kast (samhällsställning) kommer och går förbi; men på det braminen ej skall orenas, gör han ett tecken med handen åt den andre, att hålla sig på afstånd. Tänk, hvilket hinder för kristlig broderskärlek en sådan föreställning må utgöra.

År 1879 den 2:dra februari döptes en bramin vid Gangadhar. Förut hade han varit mycket ansedd, och enligt braminernas begrepp hade han kommit så långt i helighet, att han af sina landsmän tillbads såsom ett gudomligt väsende. Hans hustru var död. Han hade älskat henne mycket högt och greps vid hennes bortgång af djup sorg. Han ville icke mera veta af verlden, utan skulle under sina återstående dagar vandra omkring såsom botgörare, tiggare eller helgon — vi veta icke rigtigt huru vi skola kalla det. Mannen menade fullkomligt allvarligt och underkastade sig derför följande botöfningar:

I fyra månader afhöll han sig från all salt mat, lät derefter hänga sig med fötterna uppåt och lät kroppen svänga fram och tillbaka öfver en eld af åt gudarne; helgad djurspillning, så att hans hår afsveddes sedan

kröp han ned i ett hål i jorden, som var uppkastadt för hans räkning, och dit ej en enda ljusstråle kunde tränga ned. Der stannade han i sex månader, och blott vid midnattstid lemnade han den mörka kulan för att skaffa sig det allra nödvändigaste för sitt lifs uppehälle. Då de sex månaderna voro tillända, stod han i fyra månader, från midnatt till klockan fyra på morgonen ända till höfterna i Gangesfloden för att blifva renad från sina synder och komma att likna Brahma (en afgud) i sömnlöshet. Slutligen satt han hvarje natt på Ganges strand bredvid ett lik. Efter sådana botöfningar var det som följde blott småsaker. Han ingned hela sin kropp med askan af ett lik, öfvade sig en lång tid att vara stum, o. s. v.

Ändtligen nådde han målet och förklarades för *Swami*, det vill säga, han blef tillbedd som Gud och fick rikliga almosor. Men ingenstädes uppehöll han sig mera än tre dagar. Vatten måste rinna för att bibehållas rent, var hans grundsats.

Men under sina vandringar fick han tag i ett nytt testamente. I åtta månader studerade han det, upphörde att vandra omkring, bad missionär Douglas i Indor om undervisning, i det han förklarade att han trodde på den heliga skrift, på bönhörelse o. s. v. Missionären mottog den egendomliga mannen med glädje, behandlade honom med stor visdom, tog honom med på sina resor och döpte honom slutligen i vår Herres Jesu Kristi heliga namn.

Den så högmodige Swamin lärde känna sin synd och betraktar sig med rätta såsom en, den der föraktat Gud. Nu vill han gerna vinna så många af sina landsmän som möjligt för Kristus. En europeisk lärd, som en gång sammanträffade med honom och hörde honom tala till en hop braminer, säger om honom: »Denne man kan med Guds hjelp uträtta mera för sina landsmäns frälsning, än tio europeiska missionärer. Han talar till sina förra trosförvandter med ett sådant inflytande, som ingen missionär kan tillegna sig.

Under brohvalfven.

(Forts. o. slut.)

Den tunga vagnen kom rullande och undanflykt var omöjlig, hvarför den stackars Benjamin upptogs med afbrutet ben samt med stora krossår i hufvudet och bröstet.

Han fördes genast till närmaste sjukhus, och der funno vi honom påföljande vecka, en krossad hjelplös krympling.

Sorgliga syntes i sanning frukterna af gossens ifriga sträfvanden för sitt uppehälle. Men den allgode Fadren följde honom likväl, och denna svåra pröfning blef anledningen till att första steget togs från en lifsrigtning, som eljes hade fört honom i elende och förderf.

Punkt för punkt berättade stackars Benjamin, så vidlyftigt han orkade, sin sorgliga historia, men hans största omsorg, trots alla egna lidanden, var dock om sin lille bror.

»Ack! jag skulle blott vilja veta hvar han är och huru det är med honom», var hans medlidsamma klagan; men han hade ingen ledtråd att följa för att visa oss till den plats, som kunnat blifva en tillflykt för en sådan liten stackare som lille Sten, och allt hvad vi kunde göra var att lugna honom med det hoppet, att vi skulle söka utforska det.

Sjukdomen blef för den fattige Benjamin en långsam pröfning, innan han kunde lemna sängen; men Gud förbarmade sig öfver honom och sände honom vänner, som vårdade honom och afhjelpte hans nöd. Han fördes från sjukhuset till ett hem, der han fick vård medan han fullkomligt tillfrisknade och derifrån till ett af de välsignade hemmen för värnlösa ynglingar. Derifrån blef han sänd till Kanada, der han erhöll en förmånlig plats. De olyckliga nödens dagar under brohvalfven äro alla förbi, och Benjamin sjelf tänker med förundran på huru Guds barmhertighet har förvandlat hans pröfning till välsignelse.

Vi hafva ej kunnat uspana lille Stens lefnadsöden, men underligare ting hafva händt än det, att de en dag skola få mötas med glädje i Kanada.

Stackars Benjamin känner det nog långsamt att vänta; men frimodig och tacksam blickar han framåt på sin nya lefnadsbana. På sjukbädden fick han lära sig att omtala alla sina pröfningar för sin Frälsare, och med en sådan vän vid sin sida, behöfver han aldrig sakna en hjelpare. Han kan i sanning säga: »Herren är god emot alla».

Den förlorade duken.

En bondflicka hade en gång af sin moder blifvit skickad till staden, för att derstädes afyttra ett par tjog ägg. Detta lyckades henne efter önskan, och med gladt hjerta förvarade hon den för äggen erhållna penningsumman uti sin näsduk. På hemvägen, då hon redan var i närheten af byn, ville hon ännu en gång räkna penningarne, men kunde ingenstädes finna näsduken, hvari hon förvarat dem. Man kan tänka sig hennes förskräckelse, då hon, i följd af den för hennes omständigheter känbara förlusten, hade att vänta sig den strängaste aga för sin vårdslöshet, och knappt vågade hon gå hem utan penningarne. Hon beslöt att återvända samma väg, i förhoppning att återfinna det förlorade, eller möta någon som upphittat det och vore nog ärlig återlemna detsamma. Länge voro hennes bemödande förgäfves. Slutligen kom en herre ridande vägen framåt, hvilken, då han såg huru hon grät, frågade efter orsaken. Sedan hon på ett ganska rörande sätt omtalat hvad som händt henne, svarade han: »Var lugn, mitt barn, jag har funnit det i närheten af staden». Flickan hoppade af fröjd; men huru blef hon ej till mods, då han uppvisade en vacker sidennäsduk, och sade: »Der, mitt barn, är det!» »Nej, min herre», svarade hon bedröfvad, »huru skulle jag kommit öfver en så präktig duk? Min var en liten hvit duk, knappt värd 25 öre. Ack hade det blott ej varit något uti densamma, skulle jag ej varit så bedröfvad, men för pengarne som jag svept in uti den skulle jag kunnat köpa bröd åt mig och min moder för ett par dagar.» »Nå, då är det säkerligen denna duk», återtog främlingen, »ty det var en slant uti den.» I detsamma tog han fram en dukat: »Se, jag har löst upp knuten, och deri fans denna; det kan ej tillhöra någon annan än dig — der, tag det.» Flickan bedyrade att den vackra duken ej tillhörde henne och började gråta mycket bittert, då han icke ville tro henne. Slutligen sade han: »Nå, så är väl denna din!» Nu tog han verkligen fram hennes duk och gaf henne den; derpå öfverlemnade han åt flickan sidenduken med dukaten och sade: »Denna tillhör visserligen icke dig, men du förtjenar den för din ärlighets skull. Blif hela ditt lif igenom så rättskaffens; ty med rätta säger ordspråket: 'Ärlighet varar längst'.» Obeskriflig var den goda flickans fröjd. Hon kom snarare flygande än gående hem, och modren tryckte henne rörd till sitt bröst och berömde henne, att hon af utsigten att erhålla en rik vinst, ej lät förleda sig att tala osanning.

Bref från Eskilstuna.

Gossar, I egen ju en liten penn- eller fällknif! Här i Eskilstuna tillverkas just sådana der för alla gossar så efterlängtade tingestar. Och så förtjusande vackra sedan! Vår stad kallas äfven för Sveriges Sheffield, emedan denna sistnämda stad i England är liksom Eskilstuna vida berömd för sina fina stålsmiden.

Omkring 10,000 invånare finnas här. Mer än 1,000 barn gå i kristliga söndagsskolor. Af dessa ha nog många gifvit sina hjertan åt Jesus. Vi hoppas det. Att några så gjort, det veta vi. En hvar af våra unga läsare behagade nu ställa till sig sjelf denna pröfvande fråga: »Är Jesus min bäste vän; eger han mitt hjerta?» Det fins så mycket ondt i våra hjertan, som ständigt vill förleda oss att begå det syndiga, det otillbörliga. Endast Jesus kan genom sitt ord och sin Ande frälsa oss derifrån. Unge läsare, bedjen Gud om nåd, att alltid kunna göra det rätta!

Den drunknade gossen.

För några veckor sedan, då barnen en söndag som vanligt antecknades, upplystes i en klass, att en viss gosse i densamme hade — drunknat. En annan gosse tillkännagafs ha varit nära att drunkna, men räddades i sista stund och vårdades nu på lasarettet. Hvarför tron I, mina unga vänner, dessa olyckor inträffade? Jo, sen I, olydnaden och öfverdådet kunna redan här i tiden ha så allvarsamma följder med sig. Gossarne i fråga hade i trots af föreställningar beträdt svag is, som brast under deras fötter.

Den finska söndagsskolflickan.

Nu till sist skall jag berätta om en liten gudfruktig flicka, som jag kände i Finland. Hennes pappa var kyrkoherde på landet och sjelf en ödmjuk och upplyst kristen. Denna flicka kunde aldrig gå till skolan, utan att först tillsammans med sin vårdarinna bedja om Guds välsignelse, »ty», brukade hon säga, »det går aldrig rigtigt bra för mig i skolan, om jag ej ber till Jesus innan jag går». Om hon trodde, att hon handlat orätt någon gång, var hon otröstlig till dess hon visste hon fått förlåtelse. Hon gick äfven i söndagsskola och bad ofta till Gud för kamrater. Vill icke hvarje flicka bedja Gud: »Gör mig till en sådan skär lilja»? *G. W.*

Hinduerna.

Vår bild visar oss tre bedjande hinduer. De äro hedningar och tillbedja sina afgudar. Många bland detta folk hafva dock lärt sig känna den ende sanne Guden och den han sändt, Jesus Kristus. Jag skall nu berätta om ett par omvända hinduer.

»O, Herre Jesus Kristus, var så god och gör mig till en kristen». Så bad en stackars ung hindu, som kom till en missionär för att missionären skulle göra honom till kristen. »Det är omöjligt, min kära vän», svarade missionären, »det kan blott Herren Jesus göra.»

Någon tid derefter kom den unge mannen tillbaka med glädjestrålande ansigte och sade: »Herren Jesus Kristus kom till mig och tog plats i mitt hjerta». »Huru gick det till?» frågade missionären. »Jo», svarade han, »jag bad och sade: 'O, Herre Jesus Kristus, var så god och gör mig till en kristen', och han var så god och kom ned från himmelen, och alltsedan har han bott i mitt hjerta.»

Det var ju en barnslig bön. Hafven I, små barn, försökt bedja en sådan bön?

En annan hindu, som blef mycket plågad af sina slägtingar, emedan han blifvit kristen, och oupphörligen uppmanades att öfvergifva kristendomen, svarade: »Jag älskar Jesus Kristus, ty han älskar mig, och honom må

jag lyda. Ja, om jag till och med visste att himmelen vore full, och att det ej funnes plats för mig der, så ville jag ändå älska honom och lefve till hans ära». Man försökte genom bevis öfvertyga honom att kristendomen är falsk, men han svarade: »Om bevis ock anföras, som jag icke kan omkullkasta, så vill jag likväl icke låta rubba mig; ty jag har en inre öfverbevisning och erfarenhet om Jesu kärlek, som aldrig kan tagas ifrån mig.» Hans slägtingar gräto öfver honom, men han sade: »Hotelser fruktar jag

icke, bevis rygga mig icke, tårarne äro svårast att motstå, de nästan krossa mitt hjerta, men icke en gång för tårar kan jag öfvergifva Kristus».

Planschen afbildar, som barnen väl förstå, icke några kokande källor på Island, ty på Island finnes icke några palmer och icke gå invånarne der så klädda. Bilden är från Savu-Savu på Fidji-öarne, som ligga i Söder-

Kokande källor.

Mångenstädes på jorden finnes varma källor. På Island finnes många, deribland Geysern, som en gång om dagen utsänder en kokhet vattenstråle flere alnar i genomskäring och öfver 100 fot hög.

hafvet. De varma källorna der äro 5, och de bilda en basin, som är 40 fot bred. Vattnet i dessa källor är kokhett. Infödingarne koka deri sin föda. Barnen se en man, som håller en lång stång ned i vattnet. I denna stångs nedre ände är den mat fästad, som kokas. Folket, som bor deromkring, behöfver

således icke tända upp eld för att koka sin mat, ty utan uppehåll qväller det varma vattnet fram ur jordens inre.

Missionären William Cross graf strax invid ett hedniskt tempel.

(Se planschen å föreg. sida.)

William Cross var en missionär, som år 1828 tillsamman med Nathanael Turner, Weis med flere grundade en missionsstation vid Tungalabo på en af Vänskapsöarne. Derifrån utbreddes sedan verksamheten till de andra öarne. Hjeltarne på missionsfälten dö, men följderna af deras arbete synas för efterkommanderna, som välsigna deras minne. Många af inbyggarne på dessa öar hafva säkert besökt Cross graf och der tackat Gud för det arbete, han under sitt lif utförde.

Var trägen i bönen.

En qvinna, hvilken såsom barn hade blifvit undervisad i söndagsskolan, tillspordes af en vän sålunda: »Tror du, att Herren skall låta mig i detta lifvet se alla de själar frälsta, för hvilka jag beder?» Jag kan ej säga någonting bestämdt om den saken», svarade hon. »När jag såsom barn gick i söndagsskolan, brukade min trogna lärarinna säga: 'jag har bedit för mycket för min klass för att en enda af dess medlemmar skulle gå förlorad'. Jag var en tanklös flicka på den tiden, och tänker med förundran på hennes yttrande, som jag då trodde härröra från sjelfviskhet och öfvermod. Hon var emellertid fullkomligt viss. 'Jag skall hafva dem alla', brukade hon säga. 'Jag skall säga till Kristus på domens dag: här är jag och klassen du har gifvit mig'.» »Och blefvo de alla omvända?» frågade hennes vän. »Ja; hon sjelf fick ej lefva och se dem omvända, men mina ögon hafva sett alla omvända; jag har sett den sista af sexton insamlas i den gode herdens fårahus.»

Ingen fruktan, intet hopp.

Robert Owen besökte en gång en vän, som var troende. Under det de promenerade tillsamman, kommo de till vännens familjegraf. Owen sade: »Jag har en förmån framför många kristna; jag är icke rädd att dö, och om mina affärer voro väl ordnade, skulle jag vara villig att dö när som helst.»

»Nå väl», sade vännen, »ni säger, att ni har ingen fruktan att dö; men har ni något hopp i döden?»

Efter en stunds tystnad svarade han: »Nej».

»Då», fortfor vännen, pekande på en oxe, som stog der i närheten, »är ni på samma ståndpunkt som den der oxen. Han har betat, till dess han är förnöjd, och nu står han i skuggan, bortdrifvande flugorna ifrån sig; och han har hvarken fruktan eller hopp.»

En sann vän talar till sin nästa det som kan lända till själens nytta.

Huru många af våra små läsare vilja skaffa en till prenumerant på Söndagsskol-klockan?

General Grants första affär.

General Grant var en stor statsman i Amerika och blef två gånger vald till president. Han dog i fjor sommar. Han har antecknat några tilldragelser ur sitt lif och omtalar der bland annat följande, som tilldrog sig då han var 8 år gammal. Några få mil från hans födelseby bodde en man, som hette Ralston, och han egde ett föl, som Grant hade stort begär till. Hans fader bjöd Ralston 20 dollars för fölet; men han ville hafva 25. Gossen hade emellertid ett sådant begär till fölet, att han bad fadren köpa det till detta pris. Fadren gaf ändtligen sitt bifall, men sade att fölet var värdt allra högst 20 dollars. Han rådde derför gossen att bjuda Ralston 20; fick han det ej för detta pris så kunde han få öka på till 22 ½, och var det likväl omöjligt att göra affär, så fick han gifva 25 dollars. Den unge hästhandlaren steg till häst och begaf sig i väg för att köpa fölet. Då han kom till Ralston, sade han: »Min far sade, att jag skulle bjuda er 20 dollars för fölet; om jag ej kunde få det till detta pris, så skulle jag bjuda 22 ½, och om jag ej fick det ändå, så skulle jag få gifva 25.» Man kan mycket väl på grund häraf tänka sig hvad det blef för pris. Grant hade hästen i fyra år. Då blef det stackars djuret blindt, och så sålde han det för 20 dollars. Då

Grant, 14 år gammal, kom i skola i Maryvill, igenkände han der bland andra hästar sin häst.

Äfven stora män hafva en gång varit barn.

Huru gammal måste jag vara?

»Mamma,» sade en gång en liten flicka, »huru gammal måste jag vara förr än jag kan bli en kristen?» Den kärleksfulla modren svarade: »Huru gammmal vill du bli innan du kan älska mig?» »Jag har ju alltid älskat dig, mamma, och det skall jag ock städse göra; men du skulle säga huru gammal jag måste vara för att blifva en kristen.»

Modren framställde nu följande fråga: »Huru gammal måste du vara för att lita på min omsorg om dig?»

»Det har jag alltid kunnat,» svarade den lilla flickan, i det hon om och om igen kyste sin moder. »Men, mamma, säg hvad jag bad om,» och hon kröp upp i modrens knä och slingrade sina armar omkring hennes hals.

Modren frågade åter: »Huru gammal måste du blifva för att göra hvad jag ber dig?» Den lilla flickan började förstå sin moders mening och sade, hviskande: »Jag kan det nu, utan att behöfva blifva äldre.»

»Du, mitt dyra, älskade barn, kan blifva kristen nu, utan att vara äldre. Allt hvad du behöfver göra är att älska Jesus, förtrösta på honom och lyda honom. Han säger: 'Låten barnen komma till mig!' Bör du, min lilla flicka, icke komma nu?»

Den lilla flickan hviskade: »Jo,» och modren och barnet föllo ned på sina knän i bön. Modren bad, och i sin bön gaf hon Jesus sitt barn, som behöfde vara hans.»

En bild från Kina.

Ceylon.

Söder om den främre indiska halfön ligger ön Ceylon, som är 63,333 qv.-kilom. och har omkring 2 1/2 millioner invånare. I naturskönhet har ön knappast sin like på hela jorden. Höga berg resa sig ända upp mot himmelen och emellan dem ligga leende dalar med doftande blommor, skuggrika, svala palmskogar och böljande sädesfält. Ädelstenar finnes i mängd. 1853 hittades en safir, som värderades till 75,000 kronor. Marco Polo, en berömd resande, som 1297 besökte ön, berättar, att konungen hade

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBL.

en rubin, lång som hand, tjock som en arm och eldröd till färgen. Han var af en indisk furste bjuden en hel stad derför, men han ville ej taga den. Perlor uppfiskas ur hafvet vid kusten. På ön växer ris, tobak, peppar, socker, kaffe, kanel, kardemumma, muskat m. m.

Kristendomen har bland invånarne, som för icke länge sedan voro hedningar, vunnit stora segrar. Många af öns folk lefva dock främmande för Gud.

Bilden föreställer en singhalesiska från Ceylon.

Evangelium fördes dit af portugisarne, som egde ön från 1505 till 1656. Den romersk-katolska läran förkunnades då. 1656 togo holländarne ön i besittning, fördrefvo katolikerna och införde den reformerta läran. På 5 år döptes då 12,387 barn, 18,000 lärjungar inskrefvos i skolorna och 65,000 antogo den kristna läran. Men det var en sorglig framgång; folket döptes i massa; många strömmade till för att blifva kristna, ty holländarne gåfvo icke sysselsättning åt någon som ej var döpt, och derför läto många döpa sig för förtjenstens skull. Då Ceylon 1796 kom under England, säges de kristnes antal hafva uppgått till 425,000. Någon verklig evangelisk missionsverksamhet började dock ej förr än 1812 af baptisterna, 1814 af metodisterna, 1816 af kongregationalisterna och 1828 af den engelska statskyrkan. Metodisterna utöfva en mycket omfattande verksamhet der. Då deras förste biskop Thomas Coke var 66 år gammal och redan som missionär rest öfver Atlanten 18 gånger, begärde han att få resa till Ostindien. Man ville ej låta honom resa, dels för hans ålders skull, dels emedan missionens grundläggning skulle kosta så mycket. Då sade den gamle biskopen: »I krossen mitt hjerta om I icke låten mig resa.» Sjelf gaf han 100,000 kronor till denna mission. Den 31 oktober 1813 lemnade han och 7 missionärer England; men han hann aldrig fram. Den 3 maj 1814 afled han ute på hafvet, och hans kropp sänktes ned i djupet. Missionärerna kommo dock fram. Den förste som blef omvänd var engelska öfverkommendanten Lord Molesworth, den andre var en inföding, som blef den förste införde metodistpredikanten i Asien. Så började denna mission. Kära barn kommen ihåg detta folk, då I gifven till hednamissionen.

Till våra prenumeranter.

Ännu hafva vi icke hunnit fullt upp till det prenumerantantal, som utfästades som vilkor, för att vi skulle utdela en premieplansch med decembernumret. Derför bedja vi våra läsare och vänner försöka skaffa ännu några flere prenumeranter. Hvem vill göra ännu ett försök? Hvem kan skaffa 5 eller 10 prenumeranter till? Vi vänta edra bref med första.

Redaktionen.

Söndagsskolans texter för maj 1887:

Dat.	Text:	Tänkspråk:
1	2 Mos. 1: 6—14, 22.	Ps. 50: 15.
8	2 Mos. 2: 1—10.	Ps. 121: 5.
15	2 Mos. 3: 1—12.	Es. 63: 16.
22	2 Mos. 12: 1—14.	1 Kor. 5: 7.
29	2 Mos. 14: 15—31.	Es. 43: 1, 2.

Söndagsskolklockans *prenumerationspris:*
Helår 50 öre. — Halfår 30 öre. — Postbefordringsafgift 20 öre.

Stockholm, O. L. Svanbäcks Boktryckeri-Aktiebolag, 1887.

STADSBIBLIOTEK GÖTEBORGS